

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **EFKO - karton, s.r.o.**, IČO: 26915758
sídlem Dolní 347, 592 14 Nové Veselí
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2018, č. j. JMK 10370/2018, sp. zn. S-JMK 1787/2018/OD/VW

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy, ze dne 9. 1. 2018, č. j. JMK 10370/2018, sp. zn. S-JMK 1787/2018/OD/VW, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 22. 3. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. JMK 10370/2018, sp. zn. S-JMK

1787/2018/OD/VW (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Bučovice, odbor dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 12. 2017, č. j. MUB/OD-53116/2017 pal, sp. zn. OD-11923/2016-pal (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

2. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl žalobce spáchat přestupek (dříve správní delikt) provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. značky x v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, když automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy bylo zjištěno, že nezjištěný řidič dne 26. 10. 2016 v 2:04 hod. na pozemní komunikaci I/50, ul. Slavkovská v obci Bučovice (GPS délka 016°59'35.609"E, šířka 49°09'10.230"N), ve směru jízdy na Slavkov u Brna v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil uvedené vozidlo rychlostí 75 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod., která je stanovena dopravním značením „začátek obce“ a „konec obce“, přičemž toto jednání nezjištěného řidiče vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě předně konstatoval, že správním orgánem nebylo prokázáno, že by městská policie měřila rychlost na úseku určeném Policií ČR. V souvislosti s tímto namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť samotné měření bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 79a zákona o silničním provozu.
4. Dále zastával názor, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění žalobce. Měl je tedy za nezákonné v rozporu s § 93 odst. 1 písm. d) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
5. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není podle žalobce dále zřejmé, jak správní orgány dospěly k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy (dále též „automat“), a ani se nezabývaly tím, jaké znaky musí takový automat mít (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86).
6. Dále byl žalobce toho názoru, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není srozumitelný. Nepodává se z něj totiž, zda byl uznán vinným ze spáchání přestupku nebo správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jelikož správní orgán užil formulaci, že se „*žalobce uznává vinným ze spáchání přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla*“.
7. Žalobce byl přesvědčen, že se v rámci rozhodování o spáchání daného přestupku má zkoumat také odpovědnost žalobce s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. V této souvislosti s podrobným rozbořením nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), požadoval, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci které bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. V souvislosti s tímto žalobce zároveň odmítl, že by předmětný správní delikt zavinil, jelikož učinil vše fakticky možné, aby porušení zákona o silničním provozu předešel.

8. Následně správním orgánům vytýkal, že vůbec nezohlednily § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. Dané ustanovení přitom chybělo i ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex officio* a každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Zejména pak v souvislosti s mylnými úvahami správního orgánu prvního stupně o přitěžujících a polehčujících okolnostech mohla být sankce daleko nižší, než jakou ji skutečně uložil žalobci.
9. Ve výroku dle názoru žalobce dále zcela absentoval slovní popis protiprávního jednání žalobce. Z výroku totiž není zřejmé, v čem mělo údajné porušení povinností řidiče, nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, spočívat. Správní orgán prvního stupně sice konstatoval, jaká rychlost byla vozidlu žalobce naměřena, avšak tuto nesubsumoval pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky mělo jednání řidiče vykazovat (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33).
10. Žalobce, resp. nezjištěný řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel, a to například pomocí speciální dopravní značky pro úsekové měření, kterou ostatně ani platný právní řád nezná. Nadto na počátku obce Bučovice není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografovány při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti. Žalobce měl tudíž za to, že důkaz fotografiemi z příslušných kamer je důkaz získaný v rozporu s právem, a jako takový je nepřipustný.
11. Dále považoval přenášení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele vozidla nesouladné s ústavním pořádkem. Pokud veřejná moc neumí (anebo nechce) odsoudit a potrestat skutečného pachatele, nemůže vycházet z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. V této souvislosti s podrobným odůvodněním žalobce namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
12. Poté namítl, že se žalovaný nijak nevypořádal s žádnou z jeho odvolacích námitek. Žalobce totiž žalovanému doručil obsáhle doplnění odvolání, kde vznesl řadu skutkových námitek a také námitku podjatosti. O této přitom žalovaný také nijak nerozhodl. V tomto žalobce spatřoval zásadní procesní vadu, neboť není přípustné, aby o odvolání rozhodovala osoba, proti níž je vznesena námitka podjatosti, dokud není o této námitce negativně rozhodnuto.
13. Na závěr uvedl, že správní orgány nijak neprokázaly to, jaká úprava nejvyšší dovolené rychlosti v předmětném úseku platila, kdy žalobce dovozoval, že to bylo 70 km/h.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 12. 6. 2018, které zdejšímu soudu došlo dne 15. 6. 2018, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám konstatoval následující.
15. Měl za to, že nade vši pochybnost bylo prokázáno splnění podmínek podle § 79a zákona o silničním provozu. Jelikož se dle § 125f zákona o silničním provozu k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla nevyžaduje zavinění, není ani možné ve výroku rozhodnutí uvést jeho formu. Námitku spočívající v rozporování účinnosti zákona č. 128/2017 Sb. a z toho vyplývající existenci povinnosti zkoumat zavinění pachatele přestupku provozovatele vozidla považoval žalovaný za nedůvodnou a účelovou.

16. Ve vztahu k námitce nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že správní orgány pouze promítly do znění rozhodnutí změnu terminologie, ke které v průběhu řízení došlo.
17. K institutu mimořádného snížení výměry pokut konstatoval, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či žalobě nepodal.
18. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela konkrétně uveden odkaz na zákonné ustanovení, ve kterém je uvedena porušená povinnost, včetně jejího slovního uvedení. Ze spisové dokumentace jasně vyplývá, že předmětný rychloměr lze využívat v souladu se zněním zákona o silničním provozu. Přitom dle § 79a zákona o silničním provozu není označení na začátku a konce měření podmínkou provedení měření. Za nedůvodnou také považoval námitku ohledně nezákonnosti získaného důkazního materiálu nebo porušení práv na ochranu osobnosti.
19. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není dle mínění žalovaného v rozporu s Ústavou, o čemž ostatně svědčí judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32) a nález ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
20. Měl za to, že bylo správním orgánem jasně prokázáno, jaký rychlostní limit v místě měření platil a z čeho tak správní orgán usuzoval.
21. K námitce nevypořádání odvolacích námitek žalovaný konstatoval, že se v projednávaném případě jedná o zneužití práva. Žalobce nejprve podal dne 15. 12. 2017 blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil. Žalobce poté zaslal žalovanému až dne 18. 1. 2018 obsáhlé podání nazvané jako doplnění odvolání, přičemž oprávněné úřední osobě, vzhledem k nutnosti provedení nutných úkonů na podatelně a časové prodlevě při přidělování písemností danému úředníkovi, nemohla být tato skutečnost známa již následující den, tj. 19. 1. 2018, kdy bylo vypraveno napadeného rozhodnutí. Nadto předmětné doplnění odvolání není primárně směřováno vůči napadenému rozhodnutí, avšak míří do podstatně více řízení. Vzhledem k tomu, že se jedná o podání, které zmocněnec žalobce ve shodném znění zasílá ve více řízeních, není důvod, aby nemohl dodržet lhůtu stanovenou ve výzvě k odstranění vad podání. Zejména tedy v tom případě, když je toto podání velmi obecné a nekonkrétní, neobsahuje žádné relevantní skutkové či právní námitky, které by se vztahovaly k projednávané věci. Stejně tak považoval námitku podjatosti za velmi obecnou, nevyvolávající důvodnou pochybnost o podjatosti oprávněné úřední osoby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
23. Ze spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti.
24. Správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 1. 12. 2016 Městskou policií Bučovice oznámeno podezření ze spáchání přestupku, kde bylo uvedeno, že automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 26. 10. 2016 v 2:04 hod. na pozemní komunikaci ul. Slavkovská v obci Bučovice – ve směru jízdy na Slavkov u Brna, blíže neustanovený řidič vozidla reg. značky x překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než o 40 km/h, přičemž v daném úseku je

stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Vozidlu reg. značky x, řízenému blíže neustanoveným řidičem, byla v uvedené dobu a místě naměřena okamžitá rychlost ve výši 75 km/h (po odečtu tolerance 3 km/h) a zadokumentována (fotografie číslo 5946) silničním radarovým rychloměrem R10/16/0299.

25. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 6. 12. 2016 dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci jakožto provozovateli vozidla výzvu k zaplacení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Jelikož na tuto výzvu správní orgán prvního stupně neobdržel od žalobce odpověď, přistoupil k odložení projednávání věci přestupku, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (viz č. I. 6 správního spisu).
26. Dne 6. 9. 2017 správní orgán prvního stupně vydal pod č. j. MUB/OD-40380/2017 pal, sp. zn. OD-11923/2016-pal příkaz, dle kterého se žalobce dopustil přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. značky X. v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu.
27. Proti tomuto podal žalobce dne 19. 9. 2017 odpor, na základě kterého vydal správní orgán prvního stupně dne 27. 9. 2017 oznámení a vyznění o pokračování zahájeného správního řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla, vyznění o provedení důkazů mimo ústní jednání a vyznění o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Dne 16. 10. 2017 bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, na které se nedostavil ani žalobce, ani jeho zástupce v řízení před správním orgánem (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.).
28. Zástupci žalobce byla dne 29. 11. 2017 zaslána výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, které účastník řízení ani jeho zástupce nevyužili.
29. Správní orgán prvního stupně následně dne 13. 12. 2017 vydal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
30. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 15. 12. 2017 blanketní odvolání, ve kterém uvedl, že jej napadá v plném rozsahu. Na základě tohoto zaslal správní orgán prvního stupně dne 18. 12. 2017 výzvu k doplnění nedostatku podání dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), a k tomu mu uložil lhůtu pěti kalendářních dnů. Žalobce v této lhůtě podané odvolání nedoplnil. V návaznosti na to postoupil postupem dle § 88 správního řádu správní orgán prvního stupně dne 2. 1. 2018 věc žalovanému.
31. Dne 18. 1. 2018 bylo žalovanému doručeno podání zástupce žalobce nadepsané jako „doplnění odvolání“. Z jeho obsahu vyplývá, že toto podání směřovalo do „[...] *všech dosud neskončených, jakož i po učinění tohoto podání teprve zahájených řízení* [...]“ vedených žalovaným o odvolání proti „[...] *rozhodnutí jakéhokoli správního orgánu o správním deliktu (nyní přestupku)* [...]“ dle § 125f zákona o silničním provozu, „[...] *ve kterých je obviněný (resp. odvolatel) zastoupen právnickou osobou ODVOZ VOZU s.r.o.* [...]“. V poznámce pod čarou je na první straně tohoto podání uvedeno, že se minimálně jedná o řízení MUB/OD-53116/2017 pal, což je číslo jednací, pod kterým bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v nyní posuzované věci.
32. Žalovaný, aniž by vzal v potaz podání nadepsané jako „doplnění odvolání“, na základě podaného blanketního odvolání přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v celém rozsahu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání napadeným rozhodnutím vydaným dne 19. 1. 2018 zamítl.

33. Krajský soud se při posuzování žaloby nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nevypořádání odvolacích námitek uvedených v podání zástupce žalobce nadepsaného jako „doplnění odvolání“ ze dne 18. 1. 2018.
34. Žalobce podal blanketní odvolání dne 15. 12. 2017. Výzva k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 kalendářních dnů ode dne jejího doručení vydaná správním orgánem postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu byla zástupci žalobce před správním orgánem doručena dne 18. 12. 2017. Lhůta k doplnění odvolání o důvody žalobci v souladu s § 40 odst. 1 správního řádu uběhla až dne 27. 12. 2017. Mezi účastníky soudního řízení přitom není sporu, že předmětné podání bylo přímo žalovanému doručeno dne 18. 1. 2018.
35. Pokud podání dle § 37 odst. 3 správního řádu nemá předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.
36. Dle § 37 odst. 5 správního řádu se podání činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný. Podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo.
37. Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo týká.
38. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 9 As 105/2016-54, ve vztahu k povaze lhůty určené dle § 37 odst. 3 a § 39 odst. 1 správního řádu konstatoval, že „[...] se plně ztotožňuje s právním názorem krajského soudu k povaze lhůty stanovené ve správním řízení usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu, neboť je v souladu se stávající judikaturou zdejšího soudu k této otázce. Z již výše citovaného rozsudku vyplývá [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016-34 – pozn. zdejšího soudu], že výzvu k odstranění vad ve lhůtě není nezbytně nutné činit usnesením. Pokud však výzva má formu usnesení a žadatel (odvolatel) v rámci takto stanovené lhůty neprovede úkon, k němuž je vyzván, musel by žádat o prominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu, protože lhůta již marně uplynula. Stěžovatelem namítaná lhůta, v níž byl vyzván k odstranění vad podání, byla propadlá. O pořádkovou lhůtu, jejímž uplynutím by nemohly nastat negativní účinky s tímto spojené, by šlo v případě lhůty stanovené přípisem například dle § 37 odst. 3 správního řádu, což je ostatně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedeno, a proto Nejvyšší správní soud shledal kasační námitku směřující do povahy lhůty stanovené usnesením dle § 39 odst. 1 správního řádu jako nedůvodnou.“
39. Správní orgán prvního stupně vydal výzvu k doplnění blanketního odvolání podaného žalobcem dne 15. 12. 2017 postupem dle § 37 odst. 3 správního řádu. V souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu, se kterým se krajský soud plně ztotožňuje, se nejedná o lhůtu propadlou, nýbrž pořádkovou. Podáním nazvaným jako „doplnění odvolání“, které bylo žalovanému doručeno den před vydáním napadeného rozhodnutí, byl žalovaný povinen se zabývat a s jeho obsahem se vypořádat.
40. Nadto v řízeních o přestupcích Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2017, č. j. 8 As 162/2017-34, dospěl k závěru, že i pokud by byla lhůta k doplnění odvolání stanovena usnesením, tj. postupem dle § 39 odst. 1 správního řádu a obviněný by podání, které obsahuje argumentaci k důvodům odvolání, zaslal až po v usnesení stanovené lhůtě, avšak před vydáním rozhodnutí, je i přesto správní orgán povinen k takovému podání přihlížet a vypořádat se s ním. Takového podání má totiž povahu vyjádření ve věci. „Obviněný z přestupku má dle § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, právo se vyjádřit ke všem skutečnostem a podávat návrhy. Účastníci řízení jsou dle § 36 odst. 1 spr. ř. oprávněni činit návrhy až do rozhodnutí ve věci, nestanoví-li jim k tomu správní orgán lhůtu. I vyjádřeními podanými po uplynutí lhůty je však správní orgán povinen se zabývat, jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. 8 As 40/2010-59.“

41. Tento závěr je možné aplikovat i za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť dle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy. Zákon o odpovědnosti za přestupky přitom zvláštní lhůtu k podávání návrhům či vyjádřením obviněného nestanovuje.
42. Ani ta skutečnost, že v době vydání rozhodnutí neměl žalovaný „doplnění odvolání“ k dispozici, nelze klást k tíži žalobce (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2013, č. j. 29 Af 13/2011-114 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 1. 11. 2013, č. j. 60 A 5/2013-92).
43. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě vyjadřoval k obsahu „doplnění odvolání“ a měl za to, že k tomuto podání nemá přihlížet, neboť se žalobce, příp. jeho právní zástupce dopustil zneužití práva. Ani s tímto závěrem se zdejší soud neztotožňuje.
44. Dle § 88 odst. 1 správního řádu, neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87 daného zákona, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Jestliže byl odvoláním napaden jen některý výrok rozhodnutí podle § 82 odst. 3 téhož zákona a lze-li příslušnou část spisu oddělit, předá správní orgán pouze tu část spisu, která se týká otázky, o níž bylo rozhodnuto v napadeném výroku rozhodnutí. V případě nepřipustného nebo opožděného odvolání předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 10 dnů; ve stanovisku se omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřipustnosti odvolání.
45. Podle § 90 odst. 6 správního řádu vydá odvolací správní orgán rozhodnutí v odvolacím řízení ve lhůtách stanovených v § 71 téhož zákona. Lhůta počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí (§ 88 správního řádu).
46. Ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu vydá správní orgán rozhodnutí bez zbytečného odkladu. Podle odst. 3 téhož ustanovení, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3 správního řádu, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.
47. Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán dle § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.
48. Správní orgán prvního stupně postoupil věc žalovanému dne 2. 1. 2018, přičemž spis byl žalovanému doručen dne 4. 1. 2018. Žalovanému tak lhůta k vydání rozhodnutí dle § 90 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 71 téhož zákona končila dne 5. 2. 2018, příp. ve spojení v § 94 zákona o odpovědnosti za přestupky dne 5. 3. 2018. Žalobce podal posuzované podání nazvané jako „doplnění odvolání“ dne 18. 1. 2018, tj. ve lhůtě k vydání napadeného rozhodnutí, a to více než 10 dní (resp. 40 dní) před jejím koncem. Krajský soud tudíž nemá za to, že by žalobce ať už jakýmkoliv způsobem vyčkával na konec lhůty k vydání napadeného rozhodnutí tak, aby tuto procesní chybu žalovaného zapříčinil.
49. Ani ze samotného obsahu předmětného podání nevyplývá úmysl žalobce, resp. jeho zástupce před správním orgánem, zneužít svých práv, a tudíž možnost k tomuto podání nepřihlížet. Ať už text „doplnění odvolání“ zní velmi obecně, je možné většinu námitek v něm obsažených uplatnit i na správními orgány posuzovanou konkrétní věc. Minimálně na str. 20 a násl. je obsah námitek přímo zaměřen na přestupek, který měl spáchat žalobce, tj. zejména na způsob a další související otázky měření rychlosti v obci Bučovice. Ani ostatní námitky však není možné pouze pro jejich obecnost vůbec nevyhodnotit.

50. Krajský soud na základě vše výše uvedeného uzavírá, že žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádal s námitkami obsaženými v doplnění odvolání (např. rozsudky (srov. např. rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84 nebo ze dne 7. 9. 2011, č. j. 6 Ads 99/2011-43). V navazujícím řízení bude žalovaný povinen se řádně vypořádat s obsahem námitek uvedených v pování nazvaném jako doplnění odvolání.
51. Soud neopomněl skutečnost, že se většina námitek obsažených v „doplnění odvolání“ shodovala s žalobními námitkami, nicméně správní soudy nemohou skrze svůj rozsudek vypořádat opomenuté odvolací námitky, resp. napravit vady správního rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005-106), neboť by takto nepřípustným způsobem nahrazovaly úvahy správních orgánů. Z toho důvodu tak zdejší soud k vypořádání dalších žalobních námitek nepřistoupl.

V. Shrnutí a náklady řízení

52. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
53. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH, nezvýšil krajský soud náhradu odměny za právní zastoupení o částku připadající na tuto daň. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2020

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.